

bylo objednáno podle vzorku a že dodané zboží neodpovídalo vzorku, poněvadž poznámkové bloky dodané dovolatelkou neměly reklamní okénko, a že žalovaný pozastavil zboží pro tuto vadu dopisem ze dne 3. ledna 1930, asi měsíc po dodání zboží, poněvadž vyčkával, až dojde faktura. Toto pozastavení jest však opožděné, neboť podle čl. 347 obch. zák., jenž platí i při prodeji podle vzorku (čl. 340 obch. zák.), jest na kupiteli, by zboží bez odkladu po dodání ohledal, a, když se objeví, že nevyhovuje smlouvě, ihned o tom učinil oznámení prodávateli. Opomine-li to, platí zboží za schválené. Nebyl tudíž žalovaný oprávněn oddalovati ohledání zboží a oznámení vad až po dojití faktury. Dovolatelka ovšem nevytýkala v první stolici, že se pozastavení zboží stalo opožděné, avšak podle čl. 347 obch. zák. jest řádné a včasné oznámení vad předpokladem práv vyplývajících pro kupitele z dodání vadného zboží. Bylo proto na žalovaném jako kupiteli, by tvrdil a dokázal, že včas vytýkal vady, neboť důkazní břemeno včasného oznámení vad a tím i včasného zkoumání zboží stihá kupitele (sb. n. s. čís. 4035). Žalovaný však ani netvrdil, že vytýkal vady dodaného zboží včas, naopak vyplývá z jeho vlastního přednesu, že se tak stalo teprve měsíc po dodání zboží, tedy zřejmě opožděné. Pro nedostatek řečeného zákonného předpokladu jest proto považovati sporné zboží za schválené. Nelze přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že tu nejde o případ čl. 347 obch. zák. i proto, že bylo dodáno zboží jiné (aliud). O zboží jiném (aliud) lze mluvit jen, je-li rozdíl mezi objednaným a dodaným zbožím tak podstatný, že by se při rozumném pojmání stavu věci obchodník ani nepokusil, takovým zbožím plnit smlouvu a také by ani nemohl očekávat, že je odběratel jako plnění smlouvy přijme (srovnej rozh. sb. n. s. čís. 3679). Že tu byly tyto předpoklady, žalovaný ani netvrdil. Nutno-li tedy pokládati zboží dodané dovolatelkou žalovanému za schválené, jest žalovaný povinen zaplatiti za ně zažalovanou kupní cenu.

Čís. 12052.

Spor o vyklizení služebního, deputátního bytu z důvodu zrušení služebního poměru jest věcí prázdninovou podle § 224 čís. 7, nový doslov, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, Rv I 1838/32.)

Žalobě zaměstnavatele proti zaměstnancům o vyklizení služebního bytu procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

V projednávaném sporu domáhá se žalobkyně na žalovaných z důvodu zrušení služebního poměru vyklizení služebního, deputátního bytu. Jde o spor podle § 224 čís. 7 c. ř. s., to jest o spor mezi zaměstnavatelem a jeho zaměstnanci ze služební smlouvy. Takové spory jsou podle

uvedeného paragrafu spory prázdninovými, při kterých soudní prázdniny nemají (§ 225 odstavec druhý c. ř. s.) na počátek a uplynutí lhůt v opravném řízení vlivu. Bylo tedy dovolání podati bez ohledu na soudní prázdniny, to jest, an rozsudek odvolacího soudu byl doručen dne 11. července 1932, nejdéle dne 25. července 1932. Dovolání podáno však bylo teprve dne 7. září 1932 a je proto opožděné. Po rozumu §§ 471 čis. 2, 474 druhý odstavec a 513 c. ř. s. bylo dovolání odmítnouti.

Čís. 12053.

Příkázání zabavené pohledávky jest samostatným usnesením; soudci jest zkoumati, zda jsou pro ně zákonné podmínky, bez ohledu na pravoplatnost usnesení povolujícího exekuci a zcela nezávisle na něm.

Předpisy §§ 303 a násl. ex. řádu nebrání, by »pohledávky ze vkladů« u peněžních ústavů nebyly příkázány k vybrání, nejde-li o pohledávky ze vkladních knížek.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, R II 351/32.)

Soud první stolice přikázal vymáhajícímu věřiteli k vybrání zabavené pohledávání dlužníka ze vkladů u peněžních ústavů. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Vymáhající věřitel učinil návrh na zabavení vkladů u peněžních ústavů v návrhu jmenovaných. Vkladem u peněžního ústavu jest rozuměti uložení peněz na vkladní knížku u peněžních ústavů. Vymáhající věřitel neuvedl v návrhu, že jde o jiné peněžité pohledávky. V takovém případě lze však vésti exekuci na vklady jen ve smyslu § 296 ex. ř. odebráním vkladní knížky výkonným orgánem a sepsáním zájemního protokolu uloženého pak v soudní kanceláři. Vymáhající věřitel vedl však exekuci na řečené vklady jako na prostou peněžitou pohledávku platební záповědi dlužníku, což zřejmě odporuje zákonu. Přehlédl-li to soud exekuci povolující, měl alespoň soud exekuční zamítnouti návrh na příkázání pohledávek k vybrání, třebaže usnesení o zabavení pohledávek nabylo již právní moci, neboť usnesení o příkázání jest usnesením samostatným, o němž rozhoduje exekuční soud bez ohledu na povolenou již exekuci zabavením.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem dovolacího rekursu, že po pravomoci usnesení povolujícího exekuci nelze příkázání zvlášť napadati z důvodů, jež směřují proti povolení zabavení. Příkázání zabavené pohledávky jest samostatným usnesením a při něm jest soudci zkoumati, zda jsou pro ně zákonné podmínky. Toto zkoumání se děje bez ohledu na pravoplatnost usnesení exekuci povolujícího a zcela nezávisle na něm.

Dovolací rekurs jest však opodstatněn, uváděje, že v exekučním návrhu není uvedeno, že se navrhuje exekuce na vkladní knížky, nýbrž že se v něm žádá jen zcela všeobecně zabavení »pohledávek ze vkladů«. Činí se v něm také návrh na záповědi, stanovené v § 294 ex. ř. při exe-